

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

De discussie over het gedrag van voetbalsupporters is weer hoog opgeblaasd sinds de misdrijven van Feyenoord-aanhangers in Italië. Het thema is niet oud en daarom haalde ik maar weer eens een bijdrage uit mijn archief.

De aanval van een supporter op Esteban, de doelman van AZ. Deze kreeg een rode kaart, maar die werd later geseponeerd.

Het eeuwige misverstand

De officiële site van de KNVB geeft het volgende commentaar bij de voetbalwet: “De aanscherping is een logische en noodzakelijke stap in de aanpak van notoire relschoppers, die het voetbalplezier voor de vele echte fans in de weg staan. Overtredingen worden begaan door hooligans; niet door de 99% goedwillende supporters. Die 1% hooligans verpest het voetbal voor de rest en moet stevig worden aangepakt.”

Het is nog altijd het oude misverstand waarmee ik jaren geleden als marktonderzoeker al te maken kreeg. In 1973 benaderde de KNVB mij voor een onderzoek dat de marketing commissie moest helpen bij hun pogingen het bezoek aan de stadions te stimuleren. Feitelijk hadden de heren hun eigen scenario al klaarliggen. Het moest gezellig

worden, meer muziek en attracties, meer aandacht voor de schoonheid van het spel en meer van dat soort zaken. Je kunt je hun teleurstelling voorstellen toen mijn onderzoekresultaten een averechtse indruk gaven. Mijn rapport zou je kunnen beschouwen als de eerste psychologische schets van de fanatieke voetbalsupporter, de man die geen wedstrijd overslaat, die elke week zijn favorieten aanmoedigt (al moet ie ervoor van Groningen naar Maastricht reizen). Hij is niet geïnteresseerd in ‘mooi’ voetbal, maar schreeuwt dat ‘de beuk erin’ moet. Hij vraagt geen gezelligheid, maar wil zijn woede en frustratie kunnen uiten tegen scheidsrechter en tegenstander. Met zulke resultaten kon de commissie niet uit de voeten en ze hebben ze dan ook fraai omzeild en genegeerd in hun ‘herschreven’ eindrapport. Als de cijfers aangaven dat 91% van de fanatieke supporters even vaak naar het voetbal zou gaan als de wedstrijd op een ander tijdstip zou worden gespeeld, verbond de commissie daaraan de conclusie: Houd vast aan de zondagmiddag als speeltijd. Je hebt als onderzoeker weinig verweer als de opdrachtgever z’n eigen conclusies trekt. In het openbaar met hem in discussie gaan, was *not done*.

De verminking van onze taal

Ik kan het niet helpen, maar ik erger mij nog vaak aan de verminking van onze taal die jaren geleden door een commissie van taalgeleerden werd bedacht.

Het is al meer dan zestig jaar geleden dat in 1954 het groene boekje verscheen. In december 2005 kondigde een aantal Nederlandse media aan de nieuwe versie van het *Groene Boekje* te boycotten. Deze zou verwarrend, onlogisch en onwerkbaar zijn. Dit resulteerde in augustus 2006 in de uitgave van het *Witte Boekje* door het Genootschap Onze Taal.

Het mooiste voorbeeld vond ik de keuze van *hartedief* door het NRC-stijlboek in plaats van de *hartendief* in het Groene Boekje. Als je meer dan één hart gaat stelen ben je je geliefde wel ontrouw.